

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/31/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719202591
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8719202591.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobkyne: O. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. X, XXX XX M., právne zastúpená: JUDr. Martin Bašista, advokát, Štefánikova 8, 058 01 Poprad proti žalovanému: I. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/X, XXX XX M., právne zastúpený: Mgr. Marcel Lesňák, advokát, Murgašova 87/6, 058 01 Poprad, o vydanie veci s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 9C/20/2019-91 zo dňa 10.02.2022, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

„I. Súd žalobu zamietla.

II. Žalovanému priznáva voči žalobkyni právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou súdu doručenu 20.05.2019 v znení zmeny petitu žalobného návrhu pripusteného súdom 11.11.2021 domáhala toho, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať jej šijací/vyšivací stroj zn. A. v hodnote 480,- eur, elektrickú nafukovaciu dvojlôžkovú posteľ sivej farby v hodnote 180,- eur a dámsky kožený kabát v hodnote 380,- eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. alternatívne. Žalovaný je povinný uhradiť žalobkyni finančnú náhradu za šijací/vyšivací stroj zn. A. vo výške 480,- eur, finančnú náhradu za elektrickú nafukovaciu dvojlôžkovú posteľ sivej farby vo výške 180,- eur, finančnú náhradu za dámsky kožený kabát vo výške 380,- eur, na meno a adresu žalobkyne, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobkyňa v žalobe uviedla, že u žalovaného mala v úschove na dobu neurčitú veci, vydania ktorých sa domáha, na úschove sa ústne dohodli pri sťahovaní z bytu, ktorý žalovaný v júni 2015 kúpil od jej mamy. Dohodli sa na tom, že si ponechá veci v pivnici na dobu neurčitú keďže išla pracovať do zahraničia. Po návrate, po 12 mesiacoch, sa snažila so žalovaným spojiť, všetky pokusy boli neúspešné. Zo správania žalovaného vyplýva, že jej veci nechce vrátiť ani uhradiť ich hodnotu.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Byt kúpil od pani I., so žalobkyňou nemal žiadnu dohodu, o žiadnych jej veciach nevie, žiadne jej veci nespreneveril ani neodcudzil.

Zo stranami sporu predložených alebo označených dôkazov, kúpnej zmluvy, z výsluchu strán sporu a výsluchu svedkov súd prvej inštancie zistil, že medzi matkou žalobkyne X. I. a žalovaným bola uzatvorená kúpna zmluva o prevode vlastníctva bytu č. XX na X. poschodí bytového domu O. súp. č. XXXX v M. s príslušnými spoluvlastníckymi podielmi na spoločných častiach a spoločných zariadeniach

a pozemku a to dňa 29.05.2015. V preberacom protokole medzi odovzdávajúcou X. I. a preberajúcim žalovaným z 31.05.2015 je uvedený stav meracích zariadení prislúchajúcich k bytu, v časti označenej ako „príslušenstvo a prípadne zistené vady pri preberaní“ nie je uvedené nič. Tvrdenie žalobkyne o tom, že pri sťahovaní vecí z bytu jej matky sa žalovaného pýtala, či tam môže veci nechať, žalovaný poprel. Žalobkyňa uviedla, že predtým ako odišla za lepšou prácou do zahraničia, čo bolo v októbri 2015, vhodila lístok do schránky žalovaného, že odchádza a chcela by pivnicu vypratať a veci si vziať. Svedkyne vypočuté na návrh žalobkyne pred súdom uviedli, že predtým než sa z bytu matky žalobkyne sťahovali, videli ich veci v pivnici. Svedkyňa A. B. uviedla, že v deň sťahovania jej žalobkyňa ukázala čo sa v pivnici nachádza, sporné veci tam boli. Počula ako sa žalobkyňa pýtala žalovaného, či tie veci môže mať v pivnici a on jej mal povedať, že áno, kľudne, že jemu to tam nezavadzia. Svedkyňa Y. S. uviedla, že o tom, že má žalobkyňa v pivnici uložené veci jej povedala tesne pred odchodom. Dva dni pred odchodom jej mala povedať, že tam má veci takto uložené a žalovaný jej dovolil tieto veci tam nechať.

Svedkovia, ktorí vypovedali na návrh žalovaného, a to M. M. a W. M. uviedli, že pomáhali žalovanému so sťahovaním do pivničných priestorov, doniesli lyže a lyžiarky. M. M. uviedol, že v pivnici sa okrem regálov a políc nič nenachádzalo. W. M. uviedol, že si nepamätá, že by sa v pivnici niečo nachádzalo. Žalovaný si tam doniesol nejaké lyže, nejaké tašky, okrem lyží sa v pivnici nachádzali tašky, ktoré on doniesol. Žalovaný týmto svedkom nespomínal nijakú dohodu o úschove vecí.

Posudzujúc zistený skutkový stav súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa, na ktorej bolo dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu uzavretia zmluvy o úschove ňou tvrdených vecí v pivnici prislúchajúcej k bytu, toto neuniesla. Svedkyne, ktoré boli vypočuté na jej návrh videli veci pred sťahovaním, rozprávali sa o tom so žalobkyňou, pri odovzdávaní bytu a pivnice priamo neboli. Pre prípad, že by žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno, súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa nepreukázala existenciu sporných vecí v čase rozhodovania súdu a preto súd by mohol rozhodovať len o náhrade škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch. Žalobkyňa ale ani v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno - nepreukázala požadovanú cenu vecí a vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania súd prvej inštancie uviedol, že keďže nebolo dojednané, ani z okolností zrejme, ako dlho má byť vec v úschove, mohla žalobkyňa kedykoľvek žiadať o vrátenie vecí a žalovaný ich mohol kedykoľvek vrátiť. Podľa vyjadrenia žalobkyne táto mala žalovanému hodiť lístok do schránky v októbri 2015, od ktorého času jej v zmysle § 102 Občianskeho zákonníka začala plynúť premlčacia doba keďže vtedy právo uplatnila. Vo vzťahu k prípadnému rozhodovaniu o vydaní vecí, kedy by platila všeobecná trojročná premlčacia doba ako aj vo vzťahu k prípadnému rozhodovaniu o náhrade škody v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, kde podľa § 106 Občianskeho zákonníka je subjektívna premlčacia doba 2 roky a objektívna premlčacia doba 3 roky, by premlčacia doba uplynula najneskôr v októbri 2018 t.j. pred podaním žaloby; žaloba bola podaná dňa 20.05.2019.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenie Občianskeho zákonníka - § 747 ods. 1, § 750, § 420 ods. 1.

Výrok o nároku na náhradu trov konania odôvodnil ustanovením §255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku. Podľa žalobkyne súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu vecí. Dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa si na základe ústnej dohody ponechala u žalovaného v pivnici hnutelné veci, ktoré opísala v žalobe, pretože išla pracovať do zahraničia. Po príchode na Slovensko sa snažila so žalovaným spojiť, aby si predmetné veci mohla od neho prevziať, avšak neúspešne. Nemala preto inú možnosť ako domáhať sa svojho vlastníckeho práva k hnutelným veciam cestou súdu. Nemala žiaden dôvod o vlastníctve hnutelných vecí klamať, prípadne si vymyslieť, že predmetné veci nechala u žalovaného v pivnici, iba sa dožadovala vlastníckeho práva k týmto veciam. Svedkyne, ktoré navrhla vypočuť hodnoverným spôsobom popisali, že v pivnici po mame žalobkyne sa hnutelné veci nachádzali, videli ich na vlastné oči. Z týchto skutočností jednoznačne vyplýva, že žalovaný sa v konaní účelovo snažil vyhnúť vydaniu vecí, ktoré si u neho žalobkyňa nechala v úschove, resp. náhrady škody v prípade, že náhradné veci predal, vyhodil, prípadne iným spôsobom znehodnotil. Na podporu svojich tvrdení žalobkyňa predložila aj písomné svedectvo svojej dcéry, ktorej žalovaný mal uviesť, že predmetné veci už nemá, že ich vyhodil. Zo strany súdu došlo aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu čo sa týka námietky premlčania. Vzhľadom na to, že táto bola uplatnená, je toho názoru, že žalovaný tým nepriamo potvrdzuje, resp. ide o nepriamy dôkaz, že predmetné veci mal. Námietka premlčania je nesprávne právne posúdená aj z dôvodu, že vlastnícke právo k veci sa žiadnym spôsobom nepremlčuje, pričom vo vzťahu k prípadnému rozhodovaniu o náhrade škody by bolo momentom, kedy lehota začala plynúť

premlčacia doba až moment, keď sa žalovaný vyjadril, že už veci nemá, že ich vyhodil, čo oznámil dcére žalobkyne, nie v moment kedy žalobkyňa vhodila lístok do schránky žalovaného. Žalobkyňa preto žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. aby sám o žalobe rozhodol tak, že vyhovie jej v celom rozsahu a prizná žalobkyňi nárok na náhradu trov konania.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že sa stotožňuje v plnom rozsahu s obsahom odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa žalovaného odvolanie v podstate kopíruje odôvodnenie žaloby a obsah písomných a ústnych vyjadrení žalobkyne v konaní. Čo sa týka polemiky ohľadom námietky premlčania, jej vznesenie nemôže byť považované za potvrdenie, že žalovaný huteľnými vecami disponoval. Ide o ničím neodôvodnenú a nepotvrdenú fabuláciu žalobkyne bez reálneho podkladu. Uplatnená námietka premlčania bola podľa žalovaného uplatnená riadne a správne právne posúdená súdom prvej inštancie. V konaní žalobkyňa nepreukázala ani svoje vlastnícke právo k veciam a ani to, aby ich mal žalovaný v akomkoľvek momente vo svojej moci. Žalobkyňa nezabezpečila svedkyňu, ktorá mala údajne potvrdiť držbu veci žalovaným a iné žalobkyňou uvádzané tvrdenia, neuniesla dôkazné bremeno. Podľa žalovaného v odvolaní absentujú žalobkyňou uvádzané odvolacie dôvody, pre ktoré by sa malo odvolaniu žalobkyne vyhovieť. Žalovaný uviedol, že žiada aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 CSP), osobou oprávnenou k podaniu odvolania (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), vychádzajúc z toho, že nariadenie pojednávania vo veci nevyžadovala potreba zopakovania ani doplnenia dokazovania, ani dôležitý verejný záujem.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať ho z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne uvedené do uplynutia odvolacej lehoty (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 04.08.2022 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie dôvodným nebolo.

5. Odvolacia argumentácia žalobkyne, vychádzajúca z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie, bola konštruovaná na tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení, tvrdení o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených tvrdení, prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05).

6. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie z dôkazov realizovaných na základe procesných úkonov tej strany sporu, ktorú zaťažovalo dôkazné bremeno, zistil skutkový stav, ktorý z dôkazov vyplynul a takto zistený skutkový stav sa stal rozhodujúcim pre posúdenie veci a právne závery, ku ktorým súd prvej inštancie, vychádzajú zo skutkových zistení. V rozhodnutí dal jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne sformulované vysvetlenie dôvodov rozhodnutia, ku ktorému

dospel. Na rozhodujúcich záveroch, ku ktorým súd prvej inštancie dospel sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania a odvolací súd preto k odvolacím dôvodom žalobkyne len dodáva:

9. Žaloba je, čo sa obsahu týka, úkonom, ktorým žalobca vymedzuje subjekty, predmet a obsah žalobou začatého súdneho konania. Právom žalobcu je, vyplýva to z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde. Žalobou môže uplatniť skutočnosti, ktorým hmotné právo prisudzuje právny význam. To, či bude v spore úspešný závisí od toho, či sa logická štruktúra príčin a následkov, ktoré on sám pokladá za skutkový dôvod svojho nároku, zhoduje so štruktúrou príčin a následkov, ktoré upravuje zákon a od toho, či tvrdené skutočnosti preukáže.

10. Žalobkyňa podala na súd žalobu založenú na tvrdení, že mala u žalovaného v úschove na dobu neurčitú žalobou konkrétne vymedzené hnutelné veci a na tom, že tieto veci si ponechá v pivnici prislúchajúcej k bytu, ktorý nadobudol od jej mamy. Mali sa dohodnúť ústne pri sťahovaní z bytu, ktorý žalovaný kúpil od jej mamy v júni 2015, pričom žalovaný jej veci nevrátil, snažila sa s ním opakovane spojiť po tom, ako sa po 12 mesiacoch vrátila z práce v zahraničí.

11. Takto vymedzené skutkové tvrdenia zostali predmetom konania, pričom bolo na žalobkyni aby ich relevantnosť v konaní preukázala.

12. V prejednávanej veci súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena.

13. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní budú preukázané jeho tvrdenia. Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia na podporu svojho tvrdenia v zmysle ustanovenia § 132 Civilného sporového poriadku, je povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa. Ustanovenie § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu.

14. Podľa § 747 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvou o úschove vznikne zložiteľovi právo, aby uschovávateľ hnutelnú vec prevzatú od neho do úschovy riadne opatroval. Zmluvu o úschove možno uzavrieť aj tak, že sa odovzdanie aj prevzatie veci zabezpečí mechanickými prostriedkami.

Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia, zmluva o úschove je zmluvou, pre platnosť ktorej zákon nevyžaduje písomnú formu. Reálne vzniká odovzdaním a prevzatím predmetu úschovy nakoľko pojmovým znakom úschovy je prevzatie určitej hnutelnej veci do úschovy. Vyžaduje sa skutočné odovzdanie, pričom podstatou a účelom zmluvy je opatrovanie prevzatej veci. Ako vyplýva z § 750 Občianskeho zákonníka, ak nie je dojednané a ani z okolností zrejmé, ako dlho má byť vec v úschove, môže zložiteľ kedykoľvek žiadať vrátenie veci a uschovávateľ môže vec kedykoľvek vrátiť.

15. Odvolací súd má za to, že žalobkyňa dôkazné bremeno k vlastným tvrdeniam neunesla. Z výpovedí svedkov, ktorých navrhla vypočuť, nevyplýva ich poznatok o obsahu dohody o úschove vecí v zmysle podstatných náležitostí tohto tvrdeného právneho úkonu. Svedkyňa B. uviedla, že pri dohode mala byť žalobkyňa, jej mama a ona sama, o prítomnosti žalovaného pri vzniku tvrdenej dohody sa nezmienila. Nebolo tým preukázané, že by vlastnými zmyslami vnímala okolnosti, resp. proces a obsah vzniku tvrdenej dohody. Skutočnosti vzniku v zmysle priameho vnímania vzniku dohody netvrdila a nepotvrdila ani svedkyňa S..

Obe svedkyne vypovedali, ako súd prvej inštancie správne identifikoval, len k tomu, že sporné veci videli v pivnici pred sťahovaním. Svedkovia, ktorých navrhol vypočuť žalovaný uviedli, že v čase keď sa do bytu sťahoval žalovaný žiadne veci v pivnici prislúchajúcej k bytu neboli, z čoho vyplýva, že podstatné okolnosti, ktoré by mohli zakladať vznik záväzkového vzťahu, nárok z ktorého bol predmetom konania, zostali len v rovine žalobkyňou nepreukázaných tvrdení a argumentácia súdu prvej inštancie k dôsledkom možného premlčania nároku ak by bol záväzkový vzťah vznikol, bola len doplňujúca, výsledok konania neovplyvňujúca.

Pokiaľ mala žalobkyňa za to, že námietka premičania bola bez relevancie vzhľadom na to, že vlastnícke právo sa nepremičuje, ide o argument relevantný v prípade preukázania vlastníckeho práva osoby, o vlastníctvo ktorej má ísť a to v prípadnom konaní o vlastníckej žalobe. Žalobkyňou uplatnený nárok bol nárokom o plnenie z obligačného vzťahu.

16. Odvolací súd, vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, uzatvára, že žalobkyňa, na ktorej bolo dôkazné bremeno k preukázaniu vlastných tvrdení uvedených v žalobe, dôkazné bremeno v okolnostiach prípadu neunesla a ak súd prvej inštancie jej žalobu zamietol je jeho rozhodnutie správne. Správne rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o nároku na náhradu trov konania, odzrkadľujúci výsledok, ku ktorému sa v konaní dospelo.

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto mu odvolací súd priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Kvantifikáciu trov zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.